

عنوان مقاله:

جایگاه ج.ا.ایران در مرزبندی شمال و جنوب (براساس آموزه های نظریه تامسون و ریوونی)

محل انتشار:

ماهنامه پژوهش ملل، دوره 8، شماره 92 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

حسین رفیع - دانشیار گروه علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه مازندران

فرزانه دشتی - استاد مدعو گروه حقوق و علوم سیاسی، دکتری علوم سیاسی، دانشگاه پیام نور آبادان

احسان رهام - دانشجوی دکتری علوم سیاسی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر تلاش دارد با بررسی شرایط و ویژگی های اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی ایران، موقعیت کلی این کشور را در مرزبندی شمال- جنوب مشخص سازد. برای این منظور، طیف متنوعی از معیارهای توسعه ای برای تشریح وضعیت توسعه ای بلوک کشورهای اسلامی بکار گرفته شده و آستانه های مشخصی را برای ترسیم مرزبندی شمال و جنوب مدنظر قرار گرفته که این معیارها، امکان انجام مقایسه های منظم و منطقی را به وجود آورده است. مقاله پیش رو براساس ماهیت و روش توصیفی- تحلیلی در جستجوی پاسخ به این پرسش اصلی است که ایران باتوجه به متغیرها و شاخص های عمده توسعه، چه جایگاهی را به خود اختصاص داده و موقعیت این کشور نسبت به مرزبندی شمال و جنوب چگونه است؟ در پاسخ به این سوال فرضیه مطروحه این است که کشور ایران براساس متغیرها و شاخص های عمده توسعه، با کشورهای (جنوب پایین) قابل انطباق است. درنهایت یافته ها حاکی از آن است که دلایل عقب ماندگی ایران در عرصه جهانی و مرزبندی این کشور در دسته (جنوب بالا)، را نه در عرصه کم برخورداری از منابع و موهبت های الهی بلکه در عدم درک صحیح از مولفه های توسعه و پیشرفت و در کوتاه سخن در مباحث کلان مدیریتی و برنامه ریزی بایستی جستجو نمود. بنابراین گام نهادن در مسیر توسعه و حرکت به سمت شمالی شدن مستلزم اجرایی نمودن حکمرانی خوب از سوی دولتمردان و بومی و نهادینه شدن فرهنگ توسعه و پیشرفت در میان عموم شهروندان است.

کلمات کلیدی:

مرزبندی شمال- جنوب، نظریه تامسون و ریوونی، جمهوری اسلامی ایران، نظریه پخش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1817385>

